

bliver fremhævet som en forholdsvis uskadelig Drik, og vinder Terræn fra Cognac og Kaffe-punsch.

Naar Forfatteren til Slutning hævder, at man ved tidligere Diskussioner om det bajerske Øl er gaaet ud fra som en Forudsætning, at det stigende Ølforbrug var kommet som et Tillæg til Forbruget af stærke Drikke, medens Brændevinsforbruget ikke var blevet synderlig formindsket i den sidste Menneskealder, og anker over, at jeg i mit Skrift: *Drikfældigheden i Danmark* (Kbh. 1888) har fremført den samme Betragtning »uden nærmere Redegørelse og Kommentar«, saa er dette en Misforstaaelse. For andre Forfattere kan jeg ikke svare, men mine Udtalelser i det paagældende Skrift tør jeg fuldt ud staa ved. De gaa ud paa: at Brændevinsproduktionen »snarest er noget i Aftagen, og at den i alt Fald nu (altsaa i 1888) ikke er større end for nogle og tyve Aar siden, skønt Befolkningen er tiltaget en Del i dette Tidsrum, men hertil knytter sig et Forbrug af bajersk Øl, der synes at voxe stærkt, og maaske har virket noget til at trænge Brændevin tilbage«. Jeg har altsaa ikke overset de forskellige stærke Drikkes Solidaritet, selv om denne ved det her anmeldte Skrift er kommet frem i langt stærkere Belysning.

Harald Westergaard.

Wissenschaftliche Gutachten über die Währungsfrage
Berlin 1893.

Deutsches Wochenblatt opfordrede i Sommeren 1893 forskellige Nationaløkonomer i og udenfor Tyskland til at udtale sig om Møntspørgsmaalet og har i det nævnte lille Hæfte samlet Særtryk af sex saadanne

bliver fremhævet som en forholdsvis uskadelig Drik, og vinder Terræn fra Cognac og Kaffe-punsch.

Naar Forfatteren til Slutning hævder, at man ved tidligere Diskussioner om det bajerske Øl er gaaet ud fra som en Forudsætning, at det stigende Ølforbrug var kommet som et Tillæg til Forbruget af stærke Drikke, medens Brændevinsforbruget ikke var blevet synderlig formindsket i den sidste Menneskealder, og anker over, at jeg i mit Skrift: *Drikfældigheden i Danmark* (Kbh. 1888) har fremført den samme Betragtning »uden nærmere Redegørelse og Kommentar«, saa er dette en Misforstaaelse. For andre Forfattere kan jeg ikke svare, men mine Udtalelser i det paagældende Skrift tør jeg fuldt ud staa ved. De gaa ud paa: at Brændevinsproduktionen »snarest er noget i Aftagen, og at den i alt Fald nu (altsaa i 1888) ikke er større end for nogle og tyve Aar siden, skønt Befolkningen er tiltaget en Del i dette Tidsrum, men hertil knytter sig et Forbrug af bajersk Øl, der synes at voxe stærkt, og maaske har virket noget til at trænge Brændevin tilbage«. Jeg har altsaa ikke overset de forskellige stærke Drikkes Solidaritet, selv om denne ved det her anmeldte Skrift er kommet frem i langt stærkere Belysning.

Harald Westergaard.

Wissenschaftliche Gutachten über die Währungsfrage
Berlin 1893.

Deutsches Wochenblatt opfordrede i Sommeren 1893 forskellige Nationaløkonomer i og udenfor Tyskland til at udtale sig om Møntspørgsmaalet og har i det nævnte lille Hæfte samlet Særtryk af sex saadanne

Artikler, der afgive et højst lærerigt Hele til Oplysning om dette vanskelige Spørgsmaal, der ved de seneste Begivenheder er kommet saa stærkt i Forgrunden. Samlingen begynder med en Artikel af den ligesaa grundige som alsidige Professor Lexis; den er iøvrigt et Udtog af en Afhandling i *Jahrbücher für Nationalökonomie und Statistik*. Han gaar deri ind paa de forskellige Muligheder, som ere fremkomne, efter at den indiske Regering har standset den frie Udprægning af Sølv og holder til den Mening, at den indiske Handel i Fremtiden vil suge mere Guld fra Europa og Amerika end hidtil, og derved volde betydelige Vanskeligheder i disse Verdensdeles Omsætningsforhold. Den næste Artikel er af Professor Scharling, der i de senere Aar har offentliggjort ikke saa faa Afhandlinger i Tyskland. Han sammenstiller Virkningerne af Møntforholdene i Nordamerika og Indien paa Verdensmarkedets Tilstand, og udvikler hvorledes den ved Østrig-Ungarns Møntpolitik forøgede Knaphed paa Guld vil blive endnu føleligere, at man maa være forberedt paa endnu mere trykkede Priser til Skade for Landbrug og Industri, og at der maa sættes et Spørgsmaalstegn ved den strenge Vedhængen ved Monometallismen.

Kleinwächter i Czernowitz giver en kort Udsigt over Europas Mønthistorie fra det Øjeblik, Tyskland, begejstret over det store Guldbjerg, som de franske Milliarder repræsenterede, indførte Guldmøntfoden og derved tvang andre Lande ind paa den samme Politik. Han kommer til lignende Resultater som de to foregaaende Forfattere. Prof. Conrad i Halle gør — i væsentlig Enighed med de øvrige Forfattere — et Forsøg paa en praktisk Løsning af Møntspørgsmaalet

ved en Modification af Bimetallismen. Der skulde tilstræbes en almindelig Møntkonvention og under Statsgaranti udstedes Sedler, der halvt skulde indløses i Sølv og halvt i Guld, uden at der fastsloges noget definitivt Værdiforhold mellem disse Metaller. Det var et Forslag af lignende Art, Hertzka stillede ved Møntkonferencen i Brüssel i Slutningen af 1892, efter hvilket Guld og Sølv enten skulde forenes til et enkelt Pengemetal (f. Ex. en Vægt del Guld sammen med 9 Vægtdele Sølv) eller dog alle Betalinger skulde erlægges i begge Metaller, uden forudgaaende Fastsættelse af Værdiforholdet mellem dem.

Den tidligere østrigske Minister Schöffle, som herhjemme er kendt ved sin *Quintessenz des Socialismus*, slutter sig i den følgende Artikel i meget til Conrad, hvis Forslag han dog ikke tør udtale sig endelig om. Endelig følger et interessant Tillæg af en Finansmand i London Hermann Schmidt, der paaviser at den indiske Regerings Beslutning foreløbig ikke fik den forønskede Virkning, idet der ikke, som man havde ventet, blev større Efterspørgsel efter de saakaldte Council Bills, som trækkes i London paa Regeringen i Calcutta til Udredelse af Pensioner, Renter og andre Betalinger i Europa, men at Sølvets vedblivende efterspurgtes af Indien, hvad enten dette nu hidrører fra, at Lukningen af Møntværkstederne ikke gjaldt Feudalstaterne, eller der ligger en eller anden Spekulation til Grund derfor.

Harald Westergaard.